

ОСОБЛИВОСТІ ВЗАЄМОДІЇ ЦЕНТРАЛЬНИХ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ ІНСТИТУЦІОНАЛЬНОЇ ОПТИМІЗАЦІЇ В УКРАЇНІ

Наукові праці МАУП, 2012, вип. 1(32), с. 156–162

Аналізуються форми і механізми взаємодії вищих органів виконавчої влади в Україні після першої хвилі адміністративної реформи. Зосереджено увагу на реорганізованих функціях та методах виконавчих органів. Окреслено основні напрями взаємодії органів виконавчої влади з іншими центральними державними структурами.

Сучасна політична наука дедалі більше оперує комунікативними категоріями, серед яких головне значення мають “інформація” та “взаємодія”. Різноманітні інтерпретації цих категорій сходяться на думці щодо її значного евристичного потенціалу для пояснення наявних суспільно-політичних феноменів та процесів. Варто зауважити, що, незважаючи на зростання уваги до цих процесів, у сучасній українській політології вивчення питання, винесеного у назву статті, знаходиться на початковій стадії. Так само, як і функціонування цих органів, історія їх становлення, динаміка розвитку та структуризації взаємодій.

Певною мірою ці проблеми досліджуються у теорії державного управління. Йдеться, зокрема, про організаційно-правові аспекти взаємодії місцевих державних адміністрацій та територіальних підрозділів центральних органів виконавчої влади (станом на 2008 р.) [1]; становлення вищих та центральних органів виконавчої влади Української держави 1918 р. [2] тощо. Окремо аналізуються інститути влади в системі управлінських відносин, законодавчої – у системі розподілу державної влади в Україні [3]. Також певний науковий інтерес викликали достатньо нові проблеми взаємодії гілок влади на засадах інформаційної логістики [4] та комунікативістики.

Під кутом зору юридичної науки досліджувався порядок фінансування видатків на утримання центральних органів виконавчої влади України [5]; адміністративно-правовий статус керівників органів виконавчої влади; адміністративно-правові засади формування кадрів; адміністративно-правове регулювання нормотворчої діяльності органів виконавчої влади; конституційно-правові аспекти реалізації принципу поділу влади в Україні в контексті національних традицій і сучасності.

Отже, на сьогодні проблематика різноаспектного та різновекторного аналізу проблеми інституту влади та владних органів перебуває переважно у полі зору фахівців з державного управління та юриспруденції. Політологи приділяють цьому питанню значно менше уваги. Під різними кутами зору досліджено питання співвідношення влади та засобів масової інформації [6], роль ЗМІ в політологічному дискурсі [7]. Окрема увага науковців приділена дослідженню концепту влади, взаємовідносинам влади і громадянського суспільства, влади і молоді, влади і громадської думки [8].

Таким чином, можна констатувати, що вітчизняна політична наука приділяє небагато уваги політологічному аналізу структури державної влади в Україні. Більшою мірою це стосується нинішньої системи органів ви-

конавчої влади, яка стала наслідком проведеної в країні адміністративної реформи. Це, з одного боку, ускладнює науковий пошук і дослідження, а з другого – сприятиме подальшому розвитку української політологічної науки, спрямуванню її на нові теми наукового аналізу, розширить тематичні межі її предметного поля.

Наявна в Україні система органів виконавчої влади, складовою якої є система центральних органів виконавчої влади, стала наслідком цієї реформи і прийнятих у зв'язку з необхідністю її реалізації відповідних законодавчих актів. Її структуризація відбувається в чітко окреслених межах законодавчого поля України. Насамперед йдеться про Конституцію України (у редакції від 28 червня 1996 р.), Закон України “Про Кабінет Міністрів України” (прийнятий з метою встановлення відповідного цій редакції правового регулювання питань діяльності Кабінету Міністрів і Верховної Ради), Закон України “Про центральні органи виконавчої влади”, Указ Президента України “Питання оптимізації системи центральних органів виконавчої влади” 370/2011, Указ Президента України “Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади” 1085/2010, акти та доручення Президента України, Кабінету Міністрів України, типові положення міністерств і відомств, інші законодавчі акти.

Власне схема організації та взаємодії центральних органів виконавчої влади затверджена Указом Президента України “Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади” (документ 1085/2010). На сьогодні чинною є остання редакція від 12 квітня 2011 р. Згідно з цією схемою в Україні функціонує 16 міністерств, 55 інших центральних органів виконавчої влади і 3 органи зі спеціальним статусом (Антимонопольний комітет України, Державний комітет телебачення і радіомовлення України, Фонд державного майна України) [9]. Вищим органом у системі органів виконавчої влади є Кабінет Міністрів України.

Діяльність 47 центральних органів із 55-ти спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через відповідних

членів Кабінету Міністрів України – Першого віце-прем'єр-міністра – Міністра економічного розвитку і торгівлі України (5 органів), Віце-прем'єр-міністра – Міністра інфраструктури України (6 органів), Віце-прем'єр-міністра – Міністра будівництва та житлово-комунального господарства України (1 орган), Віце-прем'єр-міністра – Міністра соціальної політики України (3 органи). Міністерству аграрної політики та продовольства підпорядковується 5 органів, внутрішніх справ і культури – по 1 органу, Міністерству надзвичайних ситуацій – 3, Міністерству освіти і науки, молоді та спорту – 4, охорони здоров'я – 3, Міністерству екології та природних ресурсів – 4, фінансів – 6, юстиції – 5.

Взаємодію між центральним органом виконавчої влади та міністерством, спрямовуючи та координуючи діяльність цього органу, забезпечує керівник центрального органу виконавчої влади.

Інші 8 органів, а саме: Державна служба України з контролю за наркотиками, Державне агентство з інвестицій та управління національними проектами України, Державне агентство України з управління державними корпоративними правами та майном, Державне космічне агентство України, Державна інспекція ядерного регулювання України, Адміністрація Державної прикордонної служби України, Адміністрація Державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації України та Державна комісія з регулювання ринків фінансових послуг України фактично виведені з підпорядкування конкретним вищим посадовим особам та міністерствам. Їхня діяльність координується безпосередньо Кабінетом Міністрів України.

Основні питання взаємодії центральних органів виконавчої влади виписані в наступних законодавчих актах: Законі України “Про Кабінет Міністрів України” та Законі України “Про центральні органи виконавчої влади”, положення про міністерства та інші органи. Наявний на сьогодні в Україні після проведення адміністративної реформи доволі жорсткий механізм координації ЦОВВ відповідними міністрами та скеровування їх-

ньою діяльністю робить питання про взаємодію ЦОВВ особливо актуальним і важливим.

Утім, воно є одним із ключових у всій структурі державної влади в Україні. Оскільки основними принципами діяльності Кабінету Міністрів України є принципи поділу влади, колегіальності та солідарної відповідальності (п. 1 ст. 3 Закону України “Про Кабінет Міністрів України”), відповідно, питання про взаємодію центральних органів влади постає автоматично. Причому взаємодія має відбуватися на різних рівнях: з одного боку, йдеться про взаємодію центральних органів виконавчої влади на горизонтальному рівні – між собою, і з другого – взаємодію центральних органів з Кабінетом Міністрів як вищим органом у системі органів виконавчої влади.

Питання взаємодії можна розглядати і під іншим кутом зору. З одного боку, мова йде про співпрацю центральних органів щодо конкретного означеного питання чи проблеми, які знаходяться у межах їхньої компетенції. З іншого боку, взаємодія має бути структурована за системним характером щодо загальних питань державного управління, організації та функціонування виконавчої влади в цілому.

Теза про співпрацю зазвичай є однією з обов’язкових складових компонентів документів, що визначають організацію і функціонування структури влади в державі: відповідних законів, указів глави держави, положень про центральні органи виконавчої влади – міністерства, державні служби, агентства та інспекції. Не в останню чергу саме від неї залежить рівень функціонування усієї системи державного управління. Однак, у цьому зв’язку виокремлюється такий момент. Закон України “Про Кабінет Міністрів України” виписує співпрацю центральних органів виконавчої влади під дещо іншим кутом зору. Так, КМУ структурується не стільки у взаємодії з ЦОВВ, скільки у відносинах з ними. Розділ V цього закону чітко позиціонує повноваження КМУ у відносинах з органами виконавчої влади, Радою Міністрів Автономної Республіки Крим і підвідомчими їй органами, місцевими державними адміністраціями, іншими державними органа-

ми. Розділ VI виписує повноваження КМУ у відносинах з Президентом України, Радою національної безпеки і оборони України, розділ VII – у відносинах з Верховною Радою України та її органами. Забезпечують взаємодію Кабінету Міністрів України з Президентом України, Верховною Радою, іншими органами виконавчої влади Перший віцепрем’єр-міністр, віцепрем’єр-міністр відповідно до розподілу повноважень.

Гранично мінімізованою є взаємодія у такій формулі: КМУ → місцеві державні адміністрації. Це випливає з тексту ст. 23 Закону України “Про Кабінет Міністрів України”. Кабінет Міністрів України в цьому випадку виступає вищим контрольним органом, якому належить цілий ряд адміністративних, владних повноважень та важелів державного управління. Зокрема, призначення на посаду голів місцевих держадміністрацій, погодження кандидатур заступників голів обласних державних адміністрацій, призначення відповідного керівника територіального органу міністерства (або іншого ЦОВВ) поза відмовою на це погодження голови обласної державної адміністрації, затвердження типового регламенту місцевих держадміністрацій, рекомендаційного переліку їх управлінь, відділів та інших структурних підрозділів, затвердження типових положень. У цьому випадку питання співпраці є можливим лише щодо кількох аспектів:

1. Голова облдержадміністрації має можливість вносити пропозиції, робити застереження, давати пояснення на засіданнях КМУ, де розглядається питання про призначення керівника територіального органу міністерства (або іншого ЦОВВ) (п. 3 ст. 23 Закону України “Про Кабінет Міністрів України”).
2. Місцеві держадміністрації беруть участь у погодженні проектів актів КМУ з питань розвитку адміністративно-територіальних одиниць (п. 7 ст. 23 цього ж Закону).
3. Голови обласних, Київської та Севастопольської міських держадміністрацій мають право брати участь у засіданнях Кабінету Міністрів України з пра-

вом дорадчого голосу при розгляді на ньому пропозицій обласних, Київської та Севастопольської міських держадміністрацій з питань, що потребують вирішення Кабінетом Міністрів України (п. 8 ст. 23 цього ж Закону).

Отже, йдеться про чітко структуровану вертикаль влади, у якій визначальними є принципи підпорядкування, контролю і підзвітності, а не взаємодії. Хоча і у функції жорсткої координації та скеровування закладені певні аспекти співпраці.

На іншому структурному рівні вибудовується взаємодія між міністерствами та іншими ЦОВВ. Усі центральні установи державної влади функціонують на основі Положення, яке затверджується Указом Президента. У ньому зазвичай і викладаються конкретні форми і види їх взаємодії.

Як приклад, можна проаналізувати Положення про Міністерство аграрної політики та продовольства України, затверджене Указом Президента України № 500/2011 [10]. Положення (п. 7) визначає, зокрема, що “Мінагрополітики України у процесі виконання покладених на нього завдань взаємодіє в установленому порядку з іншими органами державної влади, допоміжними органами і службами, утвореними Президентом України, а також органами місцевого самоврядування” [10]. Форми і види такої взаємодії не деталізовані, але з тексту документа можна зробити певні узагальнення. Так, це може бути:

- співпраця з іншими центральними органами щодо затвердження певних параметрів, показників, оцінок з конкретного означеного питання, яке належить до компетенції міністерства;
- залучення до виконання окремих робіт, участі у вивченні окремих питань, розгляду питань, що належать до компетенції органу працівників центральних та місцевих органів виконавчої влади та місцевого самоврядування за згодою їх керівництва;
- отримання інформації, матеріалів та документів від центральних та місцевих

органів виконавчої влади та місцевого самоврядування;

- використання інформаційних баз даних інших державних органів;
- видання (ймовірно, і розробка тех. – Авт.) разом з іншими центральними органами спільних актів.

Право залучати працівників інших органів державної влади для участі у розгляді конкретного питання, що належить до компетенції міністерства, відповідно до ст. 8 Закону України “Про центральні органи виконавчої влади” належить міністру та керівнику центрального органу виконавчої влади.

Повноваження щодо запиту та одержання в установленому порядку інформації, документів і матеріалів від державних органів, органів влади Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій згідно з п. 6 ст. 10 цього Закону належить заступнику міністра – керівнику апарату (у межах його повноважень). У випадку двостороннього обміну інформацією між центральним органом та міністерством, яке спрямовує та координує діяльність цього органу, встановлений міністром порядок обміну інформацією забезпечує керівник центрального органу виконавчої влади (п. 8 ст. 19 Закону України “Про центральні органи виконавчої влади”).

Окремий варіант взаємодії центральних органів влади відбувається через патронатні служби міністерств. Відповідно до ст. 12 Закону України “Про центральні органи виконавчої влади” у редакції від 17 березня 2011 р. [11] міністр має право на формування своєї патронатної служби, яка здійснює його консультування, підготовку необхідних документів та матеріалів, а також забезпечує зв’язок із посадовими особами інших органів державної влади. Аналогічним чином можливістю взаємодії між державними органами можна розглядати і функціонування колегій міністерств та інших центральних органів як консультативно-дорадчого органу. Їх утворення та діяльність описані у ст. 14 та 22 зазначеного Закону. По-перше, представники інших державних органів, органів влади Ав-

тономної Республіки Крим та органів місцевого самоврядування можуть входити за згодою до складу колегії. По-друге, для розгляду наукових рекомендацій та проведення фахових консультацій у міністерстві можуть утворюватися інші постійні або тимчасові консультативні, дорадчі та інші допоміжні органи, діяльність яких теж може бути використана з метою співпраці ЦОВВ. Кількісні й персональні склади колегій та інших органів затверджують міністр та керівник центрального органу. Відповідно, до складу цих допоміжних органів також можуть входити працівники інших центральних органів за згодою їх керівництва.

Крім того, при деяких ЦОВВ для розгляду наукових рекомендацій, пропозицій щодо головних напрямів розвитку певної сфери державної політики, яка перебуває у межах їхньої компетенції, обговорення найважливіших програм та інших питань створюються науково-технічні ради, до яких можуть входити висококваліфіковані фахівці та вчені [12]. І хоча питання взаємодії не належить до переліку функцій, які покладені на науково-технічну раду, із певним застереженням її теж можна розглядати як один із варіантів взаємодії.

Кабінет Міністрів України у взаємодії вищих центральних органів виконавчої влади виступає активним і до певної міри самодостатнім актором. Особливо яскраво це виявляється у формулі “КМУ – ВРУ”. Основні документи, які, зокрема, регулюють відносини КМУ та ВРУ – це закони України “Про Кабінет Міністрів України” та “Про внесення змін до Регламенту Верховної Ради України”. Як зазначено на урядовому порталі Кабінету Міністрів України, їх було прийнято з метою встановлення належного, такого, що відповідає Конституції України у редакції від 28 червня 1996 р., правового регулювання питань діяльності Кабінету Міністрів і Верховної Ради [13].

На офіційному урядовому порталі КМУ взаємодія з Верховною Радою України виділена окремим підрозділом у структурі розділу “Діяльність уряду” і містить інформацію за чітко виділеними конкретними актуальними напрямками роботи. Це має такий вигляд:

- Інформація за підсумками сесії.
- Інформація за пленарний день.
- Інформація про участь представників КМУ у пленарних засіданнях.
- Парламентські слухання у Верховній Раді.
- Щотижнева інформація за підсумками роботи в комітетах.
- Стан розгляду законопроектів, внесених Кабінетом Міністрів України [14].

Щомісяця на пленарних засіданнях Верховної Ради України відбуваються парламентські слухання – так звані “день Уряду”.

Кабінет Міністрів України має право законодавчої ініціативи у Верховній Раді України. Перелік посадових осіб, які представляють від уряду законопроекти чи питання на пленарних засіданнях Верховної Ради, визначають Глава держави та Прем’єр-міністр. Зазвичай, документ має представити член Кабінету Міністрів України (п. 3 ст. 27 Закону України “Про Кабінет Міністрів України”). Якщо це неможливо, тоді за згодою Прем’єр-міністра на пленарне засідання Верховної Ради делегується заступник міністра, керівник ЦОВВ, який не входить до складу Кабінету Міністрів. Відповідно до даних урядового portalу [15], це можуть бути посадові особи такого рівня: голови державних комісій, перші заступники та заступники міністрів, голів державних комісій, комітетів та інших установ. Уся інформація про посадових осіб і документи, які вони представляють, є цілком доступною для ознайомлення з нею на урядовому веб-порталі.

З іншого боку, відповідно до Закону України “Про внесення змін до Регламенту Верховної Ради України” (чинний документ 2157-17, редакція від 27 квітня 2010 р.) Верховна Рада України, за своїм процедурним рішенням, прийнятим не менш як третиною голосів від конституційного складу парламенту, може офіційно запросити або вимагати присутності на її пленарному засіданні будь-якої посадової чи службової особи, крім Президента України та суддів [16].

Як зазначається в офіційній підсумковій резолюції Верховної Ради України щодо основних результатів роботи сьомої се-

сії шостого скликання (7 вересня 2010 р. – 14 січня 2011 р.), діяльність парламенту в основному була спрямована на виконання визначених Президентом України пріоритетів у законодавчій роботі щодо формування законодавчої бази для проведення у державі системних реформ [17]. У їх числі – і питання удосконалення взаємодії у системі державної влади.

Загалом у роботі комітетів Верховної Ради під час сьомої сесії взяли участь 174 представники центральних органів виконавчої влади, зокрема: 9 міністрів, 16 перших заступників та 80 заступників міністрів, 16 керівників центральних органів виконавчої влади, 16 перших заступників та 37 заступників керівників центральних органів виконавчої влади [17].

Отже, законодавством представлені доволі широкі можливості для взаємодії центральних органів виконавчої влади. Переважно така співпраця відбувається через патронатні служби, колегії, консультативні, дорадчі, допоміжні органи, які створені і функціонують при міністерствах, апараті Кабінету Міністрів. Поширенішою формою взаємодії є залучення до виконання певних робіт працівників інших ЦОВВ, взаємний обмін інформацією, створення міжвідомчих тимчасових робочих груп, розробка і видання спільних актів.

Власне ж взаємодія між центральними органами виконавчої влади може відбуватися шляхом співпраці через:

- секретаріат КМУ;
- патронатну службу – апарат Прем'єр-міністра;
- допоміжні органи при КМУ;
- допоміжні органи при міністерствах;
- допоміжні органи, що створюються Президентом України;
- патронатну службу міністра – члена Кабінету Міністрів;
- колегії міністерств та інших центральних органів;
- науково-технічні ради.

Зазначені структури мають свою специфіку та, часто, власні форми взаємодії, що має стати предметом окремого аналізу у подаль-

ших дослідженнях. Нами переважно проаналізовано взаємодію Кабінету Міністрів України з міськими державними адміністраціями, Верховною Радою України та співпрацю між міністерствами та іншими органами виконавчої влади. Описані форми та види співпраці, а також структурні підрозділи, за допомогою яких ця співпраця відбувається, – це буде основою для наступних кроків дослідження форм, методів та механізмів взаємодії вищих органів влади в сучасній Україні з розробкою схем щодо підвищення ефективності та оптимізації відповідних процесів.

Література

1. Давтян С. Г. Механізми взаємодії місцевих державних адміністрацій та територіальних підрозділів центральних органів виконавчої влади: Дис... канд. наук: 25.00.02. – Х., 2008. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbuv.gov.ua/ard/2008/08dsgovv.zip>
2. Коник С. М. Становлення вищих та центральних органів виконавчої влади Української Держави 1918 року: Дис... канд. наук з держ. управління: 25.00.01. – К., 2002. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbuv.gov.ua/ard/2002/02ksmudr.zip>
3. Солових В. П. Влада в системі суб'єктно-об'єктних управлінських відносин в державі: Автореф. дис... канд. наук з держ. упр.: 25.00.01. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbuv.gov.ua/ard/2002/02svpuvd.zip>
4. Храпська Я. С. Державні механізми забезпечення взаємодії гілок влади на засадах інформаційної логістики: Автореф. дис. ... канд. наук з держ. упр.: 25.00.02. – Донецьк, 2007. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbuv.gov.ua/ard/2007/07hyszil.zip>
5. Цветков А. М. Порядок фінансування видатків на утримання центральних органів виконавчої влади України: Дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07. – Х., 2003. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbuv.gov.ua/ard/2003/03samvuu.zip>
6. Гаврада І. О. Політика органів державної влади щодо ЗМІ в Україні: проблеми взаємодії: Автореф. дис. ... канд. політ. наук: 23.00.02. – Чернівці, 2007. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbuv.gov.ua/ard/2007/07giourv.zip>
7. Калініченко Б. М. Влада засобів масової інформації: політологічний аналіз: Автореф. дис... канд. політ. наук: 23.00.03. – К., 2009. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbuv.gov.ua/ard/2009/09kbmipa.zip>; Карашук М. Г. Інформаційна влада як чинник демократизації сучасного суспільства: Автореф. дис... канд. політ. наук: 23.00.02. – К., 2006. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbuv.gov.ua/ard/2006/06kmgdss.zip>
8. Кравець А. Ю. Влада в сучасному політико-антропологічному дискурсі: теоретико-методологічний ас-

пект: Автореф. дис. ... канд. політ. наук: 23.00.01. – Д., 2010. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbuv.gov.ua/ard/2010/10kaytma.zip>; Бойчук М. А. Влада і громадянське суспільство: механізми взаємодії: Автореф. дис... канд. політ. наук: 23.00.01. – К., 2007. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: // <http://www.nbuv.gov.ua/ard/2007/07bmasmv.zip>; Лєгеза Я. О. Особливості взаємодії громадської думки та влади в Україні: Автореф. дис... канд. політ. наук: 23.00.03. – К., 2008. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: // <http://www.nbuv.gov.ua/ard/2008/08lyodvu.zip>

9. Указ Президента України про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=1085%2F2010&p=1302609518984875>;

10. Указ президента України про Міністерство аграрної політики та продовольства України № 500/2011. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.president.gov.ua/documents/13486.html>

11. Закон України “Про центральні органи виконавчої влади”. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=3166-17>

12. Науково-технічна рада Державного космічного агентства України. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nkau.gov.ua/nsau/nkau.nsf/main3U/414D0CD1B5A8E52C3256BFB005D1869?OpenDocument&Lang=U>

13. Основні результати законотворчої роботи за період сьомої сесії Верховної Ради України шостого скликання. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.kmu.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=244041085&cat_id=34941

14. Взаємодія з ВР України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.kmu.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=123787136&cat_id=31422

15. Відомості про посадових осіб центральних органів виконавчої влади, визначених Кабінетом Міністрів України для представлення законопроектів (питань) на пленарному засіданні Верховної Ради України 22 квітня 2011 р. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.kmu.gov.ua/document/244228745/V_domosti%2022.04.11.+doc.doc; Відомості про посадових осіб центральних органів виконавчої влади, визначених Кабінетом Міністрів України для представлення законопроектів (питань) на пленарному засіданні Верховної Ради України 11 травня 2011 р. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.kmu.gov.ua/document/244253818/V_domosti%2011.05.11.doc

16. Закон України “Про внесення змін до Регламенту Верховної Ради України”. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=2157-17>

17. Основні результати законотворчої роботи за період сьомої сесії Верховної Ради України шостого скликання. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.kmu.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=244041085&cat_id=34941

Форми і механізми взаємодії вищих органів виконавчої влади в Україні потребують удосконалення. У цьому контексті актуальним є дослідження існуючого стану та розробка напрямів поглиблення взаємодії органів виконавчої влади з іншими центральними державними структурами.

Формы и механизмы взаимодействия высших органов исполнительной власти в Украине нуждаются в совершенствовании. В этом контексте актуальным является исследование существующего состояния и разработка направлений углубления взаимодействия органов исполнительной власти с другими центральными государственными структурами.

The forms and mechanisms of interaction higher organs of executive power in Ukraine need improvement. In this context, the current study is the current status and development trends of deepening interaction between the executive branch with other central government bodies.

Надійшла 19 січня 2012 р.